

Ina van der Beek

Mijn vader en ik

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Eten jullie hier mee?’ vraagt Nel als ze een beker koffie neerzet voor haar schoondochter.

Sylvana draait met rappe vingers een sjekkie.

‘Als het kan? Wat eet je?’ vraagt ze, terwijl ze de aansteker aanklikt en diep inhaleert.

‘Andijviestamppot met spekkies.’

‘Lekker! Daar is Sjon ook gek op. Ik zal hem gelijk even bellen.’

Terwijl ze haar mobiele telefoon tevoorschijn haalt en het nummer van haar man intoetst, zet Nel een raam open. ‘Bah, die stank!’ moppert ze zacht.

Blijkbaar toch niet zacht genoeg, want Sylvana staat op en loopt met de sigaret in haar hand naar de keuken. Daar doet ze de achterdeur open en ze gaat op het binnenplaatsje staan. De koffie blijft achter in de kamer.

Nel loopt met de beker in haar hand achter haar aan en zet die op de kleine houten tuintafel.

Sylvana is op een krukje gaan zitten.

‘We eten bij je moeder,’ hoort Nel haar zeggen.

‘Nou, én? Ze bood het zelf aan, hoor!’

Weer even stil.

‘Andijvie met spekkies.’

‘Ja, tot straks.’

‘Heeft ie geen zin om hier te eten?’ vraagt Nel.

Sylvana haalt haar schouders op. ‘Hij zei dat het al de derde keer is deze week. Maar toen ik zei wát we eten, was hij gelijk om!’

‘Je weet dat het me nooit te veel is, anders zit ik ook maar alleen,’ zegt Nel. ‘Meid, rook toch niet zo veel!’ zegt ze er meteen achteraan.

‘Moet jij zeggen!’ moppert haar schoondochter. ‘Je rookt toch zelf ook!’

‘Maar niet zo veel en niet van die stinkshag. Kom, ik ga de aardappels schillen. Ga jij maar effe lekker zitten.’

Sylvana drukt haar sigaret uit in een bloembak en gooit de peuk in de vuilnisbak. Dan loopt ze achter haar schoonmoeder aan naar binnen. Even later ligt ze heerlijk onderuit op de bank en kijkt naar de herhaling van haar lievelingssoap. Vanuit de keuken klinkt gerammel van pannen. Ze heeft het toch maar getroffen met zo’n vent en met zo’n schoonmoeder!

Een halfuurtje later hoort ze Sjon binnenkomen.

‘Hé wijfie, lig je weer lekker te luieren?’ Hij

geeft haar een zoen op haar mond en loopt dan door naar de keuken.

‘Ha ma, is het echt niet te druk? We wonen hier bijna,’ hoort Sylvana hem zeggen.

‘Was dat maar waar! Dan was ik niet zo alleen.’

‘Je hebt niks te klagen, dacht ik,’ valt hij haar in de rede, ‘we komen hier vaak zat, toch?’

‘Ja hoor, ik klaag ook niet. Hier, ik zal de gootsteen leegmaken, dan kun je je handen wassen. Het eten is klaar.’

Sylvana komt omhoog van de bank en loopt ook naar de keuken.

‘Ik hoef niet zo veel, hoor,’ zegt ze.

‘Schep zelf maar op,’ zegt Nel.

Even later zitten ze alle drie op de grote hoekbank, hun bord op schoot.

‘Eet smakelijk, hoor,’ zegt Nel.

‘Ook zo, dat zal wel lukken.’ Sjon heeft al een grote hap genomen. ‘Heerlijk, moe!’

Na het eten helpt Sylvana nog even opruimen. ‘Tijd dat je een vaatwasser krijgt,’ zegt ze. ‘Je bent de enige in de stad die nog in zo’n plastic teiltje afwast.’

‘Dat zal wel meevallen,’ denkt Nel hardop. ‘Die paar borden en pannen, ’t is de moeite niet.’

‘Nog een bakkie koffie?’ vraagt ze als ze weer in de kamer komt.

‘Nee, we gaan naar huis, hè Syl?’ zegt Sjon. ‘Ik wil die vieze werkkleren nou wel uit.’

‘Nou, tot gauw dan maar weer,’ zegt Nel. ‘Kom je morgen uit je werk nog effe langs, Sylvana?’

‘Ik kijk wel. Nou, dag hoor!’

Dan trekken ze de deur achter zich dicht en lopen naar hun auto.

Nu zitten ze samen op hun eigen bank in het tweekamerappartement aan de buitenkant van de stad.

‘Je rookt te veel, meissie.’

‘Begin jij nou ook al?’

‘Hoezo ook al?’

‘Je moeder zat vanmiddag ook al te zeuren. En zij rookt toch zelf ook?’

‘Maar niet zo veel als jij. Ik ben gewoon zuinig op je, Syl!’

Sylvana geeft geen antwoord. Zwijgend draait ze haar sjekkie, maar in plaats van hem aan te steken, doet ze de sigaret terug in het pakje shag.

‘Weet je wat ik zou willen?’ vraagt ze wat later opeens.

‘Nou?’ Sjon kijkt even opzij, dan gaat zijn blik weer terug naar de televisie.

‘Op vakantie.’

‘Hmhm.’

‘Sjon! Je luistert niet.’ Sylvana gaat naar voren zitten.

‘Ik luister wel.’ Nu kijkt hij haar aan. ‘Maar waar heb je het over? Het is oktober, we zijn net twee maanden geleden naar Gran Canaria geweest. Was dat geen supervakantie?’

‘Ja, maar Linda van mijn werk gaat binnenkort twee weken naar Egypte, naar zo’n resort. Daar kun je onbeperkt eten en drinken en het is hartstikke luxe. In Egypte is het altijd mooi weer. Zoiets zou ik ook wel willen.’

‘Weet je wat dat kost?’

‘Zij doet het toch ook?’

Hij kijkt nu weer naar het scherm. ‘Linda is hoofd van de kantine, en jij bent een keukenhulpje.’

‘Keukenhulpje! Wat een onzin! Waarom zij wel en wij niet? Wat is het verschil?’

‘Jullie salaris, suffie, dat is het verschil!’

‘Is het mijn schuld dat ik geen betere baan heb? Mijn ouders hebben me van school laten gaan toen ik zestien was. En die ene dag in de week op de opleiding heeft me ook niet verder gebracht.’

‘Je bent nooit te oud om te leren. Waarom ga je niet alsnog een opleiding doen?’

Sylvana heeft nu de volle aandacht van Sjon. Hij zet het geluid van de tv zacht en kijkt haar aan. ‘In jouw werk kun je best hogerop komen. Misschien zijn er zelfs interne cursussen, het is zo’n groot bedrijf waar je zit. Ga eens informeren, joh!’

‘Ik kan helemaal niet goed leren en ik heb er geen zin in ook,’ zegt Sylvana afwerend.

‘Dat eerste zal wel meevallen, je bent bijdehand genoeg,’ zegt Sjon. ‘Maar je moet het natuurlijk wel willen.’

‘Doe het zelf...’ Sylvana pakt de afstandsbediening uit de hand van Sjon en zapt naar een andere zender.

Even blijft het stil. Op het scherm vertelt een vrouw hoe ze meer dan dertig kilo is afgevallen.

‘Daar zit ik hard aan te denken,’ hoort ze Sjon dan zeggen.

‘Waarom? Wil jij afvallen, of vind je mij te dik?’ Sylvana gaat met haar handen langs haar smalle heupen.

Sjon schiet in de lach. ‘Geen van beide,’ zegt hij. ‘Ik zat nog te denken aan wat jij net zei: doe het zelf... Daar dacht ik aan.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik denk erover om een opleiding te gaan doen, ’s avonds. Mijn baas heeft al een paar keer gezegd dat ik veel meer in m’n mars heb dan wat nodig is voor het gewone schoonmaakwerk. Hij denkt dat ik wel chef kan worden, of opzichter. En misschien kan ik dan zelfs een eigen bedrijfje beginnen, ooit!’

‘Ja hoor! Geloof je het zelf?’

‘En dat zou natuurlijk ook betekenen,’ gaat Sjon onverstoorbaar verder, ‘dat we dan geld genoeg zouden hebben om tussendoor eens naar Egypte of zo te gaan.’

Nu heeft hij haar volledige aandacht.

‘Wanneer ga je beginnen met die opleiding?’ vraagt ze. ‘En hoelang duurt dat?’

Hij grinnikt. ‘Geen idee, Ik heb natuurlijk geen enkel diploma, zelfs het vmbo heb ik niet afgemaakt. Maar meneer Kees zou eens voor me informeren, zei hij. Wat de mogelijkheden zijn.’

‘Je praat nou al geleerd,’ zegt Sylvana. ‘Meneer Kees zal informeren wat de mogelijkheden voor me zijn...’ zegt ze op overdreven toon.

‘Wacht maar eens af, meissie, voor je het weet ben ik directeur van een miljoenenbedrijf!’

Sjon slaat zijn arm om haar heen en trekt

haar dicht tegen zich aan. ‘En dan word jij mijn chique vrouwtje.’

‘Alsjeblieft zeg, bewaar me!’ giechelt Sylvana.

‘Pak nog maar een pilsje voor ons,’ zegt Sjon.

Als ze weer naast hem zit, slaat hij opnieuw zijn arm om haar schouders. ‘En misschien moeten we een beetje zuiniger worden,’ zegt hij dan. ‘Dan kunnen we best wat sparen. Want we willen toch ook niet altijd in dit kleine flatje blijven wonen, toch?’

‘Ik zou niet weten hoe we geld moeten overhouden.’ Sylvana fronst haar wenkbrauwen.

‘De kapper bijvoorbeeld?’ zegt Sjon met een schuin lachje.

Sylvana gaat rechtop zitten. ‘Hou op, zeg, weet je hoe lelijk mijn eigen haarkleur is? Ik moet het wel laten blonderen. En ik kan toch ook niet met zo’n uitgroei lopen?’

‘Goed, goed hoor,’ zegt Sjon, terwijl hij haar liefkozend door haar lange, witblonde haren streelt. ‘Het oog wil ook wat, hè?’

‘Dat dacht ik ook!’ Tevreden leunt ze weer tegen hem aan.

Sjon neemt de laatste slok uit z’n flesje, laat een boer en staat dan op. ‘Kom wijfie, we gaan slapen. Morgen is het weer vroeg dag!’

Als Sylvana twee dagen later haar ogen opendoet en op de wekker kijkt, schrikt ze.

‘Sjon! Het is acht uur!’

‘Het is zondag...’ mompelt Sjon. ‘Ga slapen.’

O ja, gelukkig! Sylvana nestelt zich weer lekker onder haar dekbed en doet haar ogen dicht. Ze hoort de regen tegen het raam kletteren. Goed weer om te slapen, denkt ze tevreden.

Een paar uur later zitten ze samen aan tafel. Sylvana heeft afbakcroissantjes in de oven gezet.

‘Gezellig hè?’ zegt ze. ‘Zal ik ook nog een sapje uitpersen? Dan lijkt het wel een hotel.’

‘Ja, je resort in Egypte, behalve het weer!’ bromt Sjon. ‘Ik hoop toch wel dat het zo droog wordt, anders wordt het een natte zooi op het voetbalveld.’

‘Dan ga je maar een keertje niet!’ zegt Sylvana.

‘Hoe kan dat nou? Alleen als het afgelast wordt kun je thuisblijven, dat weet jij toch ook wel?’

Sylvana haalt haar schouders op. ‘Ik ga in elk geval niet aan de kant staan,’ zegt ze. ‘Ik ga wel een bakkie doen bij je moeder. Dat mens ziet ook niemand op zondag.’

Een paar uur later vertrekken ze samen. De regen is overgegaan in miezer.